

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Ved Indvielsen af Studenterforenings-Bygningen.

Citation: Richardt, Chr.: "Ved Indvielsen af Studenterforenings-Bygningen.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid67403/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

**Ved Indvielsen af Studenterforenings-
Bygningen.**

(Den 17de April 1863.)

I.

Kor.

Vi hilse Dig, vort nye Hjem,
saa enige som glade!
Af Fortids Rester nyt skudt frem
som Bøgektrattets Blade!
To Søjler er din meste Pragt,
men Haab og Ungdom holde Vagt.

Vort Hjem, men ikke Drengens Hjem,
det moderlige, lune;
vort Hjem, men ikke Mandens Hjem,
med Elskovs dybe Rune;
og dog et Hjem, et Foraarstelt
for hver Athenes unge Helt.

Recitation.

Men før I flytte ind
med alt jert Indbo, alt jert muntre Sind,
vask med en Taareflod de gamle Trapper,
— de trænge haardt dertil —
men udvask ikke Mindets Farvespil!

Det Træ, Du kapper,
bar baade Vintergrønt og Sommerløv.
See kun tilbage gennem Støj og Støv,
da faar Du Syner, vækkende og stærke:

Da øjner Du den tappre Landsoldat,
som ej med Fjendeflag var Kammerat,
men som har skuldret for Athenes Mærke;
da føler Du, hin gamle Kasse ofte
Drivkassen var for svangre Frihedsfrø,
og mindes, at i lave Gildeslofte
sig hvæved Tankesyn, som seent skal dø.
— Men har Du sagt Farvel og lagt din Skjærv i
hver Bøssø foran Mindets Helligdom,
saa tag din Vandrestav og kom! —

Kor.

Her er vi!
Vi komme med Faner og klingende Spil,
Hurra, Hurra, Hurra!
Et friskere Krigsfolk er ikke til,
Hurra, Hurra, Hurra!

Fra vore sorte, barbariske Telte
som Gother og Hunner frem vi vælte.

Hvilken Forandring,
det er den store Folkevandring!

Langs Gammelstrand, over Tanais;
Stepperne give vi snart til Pris.

Da mærker man Spor af romersk Kultur
Væk er Neptun, men heel Merkur.

Rask over Donau? Pladsen er ledig:
Marinen er rømt til Nyholm og »Venedig«.

Alt i Ruin, eller omkalfatret,
Vandalerne har nok havt Tag i Theatret!

Hurra, det sidste Bolværk faldt!
Fremad mod Rom! vi er der alt —

Men, om saa Paven ti Gange kom,
Hurra, Hurra, Hurra!
Slippe vi ej vort vundne Rom!
Hurra, Hurra, Hurra.

Recitation.

Saa træder ind i sluttet Trop!
Kom med o Lars, luk op
for Senioratet og dets Generalstab,
de bolde Formænd for forskjellig Galskab;
luk op for Musikanter og Poeter,
op for Kritiken, op for Jens og Peter;
luk op for ham som bragte os Avisen,
luk op for Alle, — men luk i for Grisen!
See Dig saa om, Du længselsfuldt Indtrædende:
Hist knejser Hvalvet, hvor de Ædende
skal pejle Kysten af Slaraffenland,
hvor stegte Duer komme flyvende,
mens en Avis-And kommer lyvende,
og hvor din Vin Du mildne maa med Vand;
i Loftet sees en Sæppe, —

paa Bordet kommer den vel næppe.
Saa meget Nyt dit Blik maa samle,
men Skuffedariet — det er det gamle!
Her staar Klaveret; vanligt ej det klinger,
men snart en Dædalus det laaner Vinger
med kyndig, rutineret Tommelfinger.
— Vel seer Du ej paa »Jenses Permissioner«
de fordum profeterede Galloner;
»den sorte Neger« sagtens og vi mister,
Bestyrelsen er Abolitionister —
Og dog hvor skjønt!
See paa Guirlanderne, hvis friske Grønt
er som et Billed paa vor egen Grønhed,
og glæd dit Blik ved Inspektionens Skjønhed;
see paa Gardinerne, men rør dem ej,
thi de er finere end Du og jeg!
Og fryd Dig saa, at Dagen er brudt frem,
da vi kan vie vort Studentershjem!

Kor.

Thi Vældet i vort unge Bryst,
hver frisk og vever Kilde
af Haab og Mod, af Liv og Lyst,
skal *her* i Solen spille;
og vore mange Bække smaa
skal brøddres til en mægtig Aa,
som rinder ej med sagte Kluk,
faaer Kraft fra tusind Aarer,
fra Dybets Malm fra Himlens Dugg,
fra Danmarks Smil og Taarer;

som elves gennem Oldtids Ur,
men spejler dog en dansk Natur.

II.

Flygtige Telt for en flygtig Flok,
saa vær hvad være Du skal:
Nok for os Studenter,
og nok til et lille Bal;
stort nok til at laane
hver husvild Sandhed Ly,
kun for trangt til at rumme
Skimmel og Støv paany.

Du har af mangen en dansk Fregat
Gjemt Mønstret trolig og vel;
sank af os Studenter
nu mangen en kjæk Model:
Stolt og frisk af Rejsning,
med nagelfast Kompas,
uden Slinger i Søen,
selv ved et lille Glas.

Solo og Kor.

Smykke vil vi vore Vægge
med Athenes Skjold og Lanse;
med vort Banners Kløverkranse
smykke vil vi vore Vægge.

Sang skal løfte Vinens Flammer,
Skjaldens luestærke Syncr,
Viddets Blus og Lunets Klyner;
Sang skal løfte Vinens Flammer.

Klart og frit skal Øjet skue,
kunne Skal og Kjerne skille;
uden Bind og uden Brille,
klart og frit skal Øjet skue.

Let skal Ordet gaa fra Læben,
uden Sminke, uden Smaaahed;
uden Rust og uden Raahed,
let skal Ordet gaa fra Læben.

Fast skal Tankens Bygning tømres
bjælkefast som disse Mure;
uden Fold og uden Fure,
fast skal Tankens Bygning tømres.

Højt og varmt skal Hjertet svulme,
højt for Nordens gamle Riger,
varmt for alle danske Piger;
højt og varmt skal Hjertet svulme.

Kor.

Sætter da Fod under eget Bord,
alle gode, danske Studenter!
Og var I de Vises Steen paa Spor,
og fløj I om Dagen i Syd og Nord:

III

Her Hvilen kvægende venter,
Naar Solen trækker sit Hors paa Stald,
og Stjernerne holde Stevne,
Venner ved Venner vi bænkes skal
og tales ved efter Evne;
saa kan vi prise med graanet Haar
Studentens Gaard:
Her var vi Brødre, og her var Vaar!

Studenter-Jubilæum.

(1859.)

Hvor denne Flok var ung og kjæk!
Vor Hu og Tanke, hvor forvoven!
Os indjog Stormen ingen Skræk,
thi vi var unge Træer i Skoven.
Vi fandt at Verden var saa smuk
vi kjendte lidt til Savn og Suk,
kun lidt til Øxens bratte Hug,
kun lidt til Vinternattens Øde.

En slog i Præstegaarden Rod,
til Linde-Ly for trætte Sjælc;
som Birkeris en Anden stod,
og vilde helst blandt Smaabørn dvæle;
for Syg og Svag gav nogle Læ,
En blev vel kun et Hængetræ;
En knejser over Folk og Fæ
og skjød ivejret som en Poppel.